

[Gilstrup]

ret, som hele den politiske situation er, til at indgå forlig med Socialdemokratiet også for 1991 og 1992.

Vi havde sagt: All right. Vi vil bare have de 2 år, så kan regeringen forhandle for 1993. Men holdningen var, at alt skulle vi give fra os og ikke få nogen som helst indrømmelser.

Men Fremskridtsfolk er nøjsomme mennesker, og så sagde vi: Jamen all right, når det er sådan, hr. minister, så siger vi: Javel, hr. minister! Men så må vi bare have en eneste kontrol på det, og det er, at vi i hvert tilfælde kan opnå, at udgifterne for det offentlige til al den overflødige administration og bureaukrati osv., i hvert tilfælde 2 mia. kr., formentlig det dobbelte, må falde med 10 pct. om året, 10 pct. i 1991 og 10 pct. i 1992, og så må I i øvrigt forhandle inden for de beløbsrammer med Socialdemokratiet, som I vil.

Så svarede man os med det, fru Jane Oksen har sagt, med denne lille oblat: Ja, I kan på en enkelt konto få 24 mio. kr. én gang for alle. Af noget, der drejer sig om 2-3-4-5 mia. kr., kan I få 24 mio. kr., men det er kun på én konto, og så kan vi bruge hundredvis af millioner kroner ekstra på alle andre konti inden for dette vilde, der er tale om.

Det var den besked, vi fik. Det ville vi få ud af at støtte forslagene i dag, som er skruet så forskert sammen, som noget forslag kan være. Sådan ville man gøre. Det fik vi ikke som Simon Peter, var det vist, der forrådte Herren tre gange. Vi fik det elleve gange fra den arbejdsminister, der sammen med energi- og finansministeren udgør Socialdemokratiets trojanske trojka i regeringen. Det var det, vi fik ud af disse forhandlinger, og det var sådan, at disse ting hænger sammen hele vejen igennem.

Men nu er tordenvejret overstået, tavlen er visket ren, Fremskridtspartiet står til rådighed i aften, om det skal være, til at begynde at forhandle, så vi får disse ting skruet rigtigt sammen, nemlig sådan at man holder Socialministeriet for sig og Arbejdsministeriet for sig, og således, at man simpelt hen får fastlagt meget gerne, at alle personer, der skal have hjælp fra det offentlige, simpelthen skal arbejde for det. De får udbetalt deres penge, når de har arbejdet 38 timer, eller hvad nu det ugentlige timetal er, som vi har uddybet det i vort forslag »Arbejde til alle« af 12. april 1988.

Men bevares. Kan vi ikke nå så langt, så bare et stykke ad vejen, bare lidt af det, som socialministeren har foregøglet Folketinget at hendes forslag drejede sig om, og som er lige stik imod det, forslaget gik ud på, når man analyserede det. Hvis bare vi kunne få en tiendedel af det, som socialministeren påstod ville være en følge af hendes forslag, igennem, så var vi meget lykkelige. Men socialministerens fremstilling var altså lige præcis stik modsat af, hvad der er realiteterne om de to forslag, vi forkaster her i dag.

Men gudskelov slutter verden da ikke her den 2. juni 1989 om eftermiddagen. Vi står til rådighed. Vi har allerede stillet de spørgsmål i udvalget, som vi endnu ikke har kunnet få svar på som følge af den korte tid, der var til forhandling om specifikation af beløbet og fremdragelse af de cirkulærer og bekendtgørelser, det drejer sig om.

Og så taler vi om det væsentlige og ikke den snakken udenom, der bl.a. prægede fru Hanne Severinsen og fru Bente Juncker osv., om, hvilke forhandlinger der foregår imellem fagbevægelsen og Kommunernes Landsforening om projektløn, som intet har at gøre med de lovforslag, vi behandler her, men således at vi meget gerne i denne sommer kan få gennemført regler, som svarer til det, regeringspartierne påstår at de vil gennemføre, men som er i massiv modstrid med de lovtjekter, regeringen har forelagt Folketinget og forlangt at Folketinget skulle stemme for, ud fra den opfattelse, at man tror, at Folketinget ikke læser lovtjekterne, men bare henholder sig til, hvad regeringen påstår at der står i lovtjekterne. Og der står det stik modsatte i de lovtjekter, der nu bliver forkastet, af det, regeringspolitikkerne foregøgler os at der skulle stå i de lovtjekter. Det kan man se, hvis man studerer det nøjere.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det er ret almindeligt under forhandlinger, at man siger: Lad os nu tænke højt. Og så tænker man højt og taler uforpligtende, og så er det almindelig kutyme, at man, kun hvis det resulterer i en aftale, refererer, hvad aftalen indgår i. Derfor skal jeg hverken kommentere hr. Gilstrops eller fru Jane Oksens ret specielle versioner af forhandlingsforløbet.

Men når det nu er blevet præsenteret på den måde, så vil jeg da ikke sige, at jeg vil sige utak